

Paper main body. Identify features of the European Court of Human Rights should be based primarily on the current legislation. Ukraine at the legislative level has recognized the compulsory jurisdiction of the European Court of Human Rights. Convention for the Protection of Human Rights in accordance with Art. 9 of the Constitution is part of the national legislation of Ukraine. Ukrainians are very actively traded in the European Court of Ukraine is one of the leaders of appeals last few years. Most often, the applicants complain about the violation of the right to a fair trial. Many complaints of torture and inadequate conditions of detention. The decision of the European Court can be considered as the official form of clarification of fundamental rights of every person, and enshrined in the Convention. This is part of national law and a source of legal regulation and enforcement in Ukraine. Implementation of the Convention and the decisions of the European Court as a source of law in Justice of Ukraine were developed in the course of judicial reform. The decision of the European Court concerning the official interpretation and application of the Convention and binding on the States – Parties to the Convention.

Conclusions. The decision of the European Court must be ideological and legal basis for justice in Ukraine. Case law system is the most common in the world - it's a well known fact. Is increasingly recognized in Ukraine and the importance of the role of jurisprudence of the European Court.

Key words: sources of law, the law of precedent, the European Court of Human Rights, the European Court of Human Rights, European integration, the legal regulation.

Надійшла до редколегії 17.02.2015 р.

Тарас Олександрович Калмиков,
здобувач кафедри міжнародного права
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

УДК 341.1

СТАНОВЛЕННЯ ОДНООСОБОВИХ ОРГАНІВ ЯК СКЛАДОВА ЧАСТИНА СТРАТЕГІЙ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПЕРСОНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Стаття присвячена дослідженню стратегій розвитку міжнародними організаціями власних новоутворюваних органів. Наведений аналіз стратегій розвитку на прикладі Верховного комісара ООН з прав людини та Комісара з прав людини Ради Європи.

Ключові слова: Верховний комісар ООН з прав людини, Комісар з прав людини Ради Європи.

Персональна, особистісна діяльність осіб, які очолюють окремі органи в структурі міжнародних організацій, є суттєвим аспектом діяльності цих організацій. Особливості призначення або вибору, рівень незалежності органу, що визначений у мандаті, обумовлює важливість персонологічної характеристики особи, яка очолює орган, свідчить про вплив цієї характеристики на його розвиток. Певне значення має те, що міжнародні організації також враховують характеристики кандидатів, стратегічно розвиваючи окремі сторони діяльності цих органів за допомогою обрання осіб із відповідною компетенцією. Таким чином, розвиток міжнародно-правових організацій проходить не лише під впливом зовнішніх умов, за яких ті чи інші міжнародно-правові питання стають більш актуальними, але й під впливом внутрішніх закономірностей розвитку самих міжнародних організацій.

Водночас на сьогодні в міжнародно-правовій науці особливості розвитку міжнародно-правових організацій розглядаються переважно в контексті становлення окремих галузей міжнародного права. Тому питання становлення органів з міжнародною компетенцією може становити науковий та науково-практичний інтерес.

Метою статті є розгляд окресленого питання на прикладі відносно нових органів – Верховного Комісара ООН з прав людини та Комісара з прав людини Ради Європи. Для цього доцільно дослідити особливості обрання (призначення) кандидатів, термін дії повноважень та особливі напрямки діяльності кожного з призначених на ці посади.

Уперше питання розвитку органів, очолюваних однією особою, було розглянуто ще М. Вебером [1, с. 386], який з соціологічної точки зору досліджував «як особистість трансформує інститут, що вже очолювався особистостями високого рівня, в інститут, який працює та проявляє енергію свого нового очільника». Сучасну міжнародно-правову думку в цьому напрямку представляють Х. Х. Кох [2], Ф. Бенуа-Ромер, Г. Клебес [3], Р. Кікер та ін. У вітчизняній юридичній науці це питання на сьогодні не досліджене.

Доцільно почати аналіз з Верховного Комісара ООН з прав людини, оскільки цей орган було створено першим на універсальному рівні. Посада була заснована 20 грудня 1993 р. і відповідно до Резолюції 48/141 Генеральної Асамблеї ООН [4] встановлений наступний порядок призначення. Кандидатура на безальтернативній основі пропонується Генеральним Секретарем ООН Генеральній Асамблеї ООН для затвердження. При цьому має бути належно врахований «принцип географічної ротації». Верховний Комісар обирається терміном на чотири роки, з можливістю продовження його повноважень ще на один строк. Від часу заснування посади Верховного Комісара до сьогодні її обіймали шість представників, сьомий Комісар наразі є діючим.

Так, першим Верховним Комісаром ООН з прав людини був обраний Хосе Айяло-Ласо [5], еквадорський дипломат, який мав досвід роботи як міністр закордонних справ, посол Еквадору та постійний представник цієї країни в ООН. Безпосередньо до початку діяльності на посаді Верховного Комісара ООН він був Президентом Ради безпеки ООН у 1991-1992 рр. У своїй

діяльності на посаді першого Верховного Комісара ООН Хосе Айяло-Ласо зосередився на створенні «польових офісів» Комісара, а також наданні більшої публічності програмі ООН у сфері прав людини. Він здійснив значну кількість візитів, що супроводжувались зустрічами з лідерами приймаючих країн. Таким чином, можна стверджувати, що перший Верховний Комісар ООН мав високий дипломатичний статус та досвід. Він провадив дипломатичну роботу із розширення зв'язків та встановлення постійної присутності управління Верховного Комісара.

Другим Верховним Комісаром ООН було призначено Мері Робінсон [6], яка заступила на цю посаду відразу після закінчення терміну її повноважень як президента Ірландії. Слід відмітити, що діяльність М. Робінсон на посаді президента вирізнялася видатною правозахисною та гуманістичною спрямованістю, що стосувалася не лише національних питань, але й проблем світового рівня. Як президент, вона мала зустрічі зі світовими духовними лідерами та відвідала Руанду, щоб привернути увагу світу до проблем, з якими стикаються держави, що пройшли через громадянську війну.

Як Верховний Комісар ООН, М. Робінсон наповнила цю посаду новим змістом. Привертаючи увагу до тематики прав людини, вона виступала з публічними лекціями та не утримувалася від гострої критики західних країн, зокрема США, з моменту початку боротьби з терором у 2001 р. На цій посаді Мері Робінсон подала приклад діяльності Верховного Комісара за покликанням – візця вимог Резолюції 48/141, що потребує від Комісара «бути особою, для якої характерні високі моральні засади і чесність, яка має досвід, у т.ч. у царині прав людини, володіє загальними знаннями і розумінням різних культур». Однією з великих переваг М. Робінсон на посаді Верховного Комісара було те, що вона була у минулому президентом країни і це, за дипломатичним протоколом, вимагало, щоб її, вже як Комісара, також зустрічали на вищому рівні.

Третім Комісаром у 2002 р. був обраний Сержиу Віейра ді Мієллу [7], професійний дипломат ООН, який працював у цій організації понад 30 років. Майже через рік після призначення на посаду, виконуючи водночас обов'язки спеціального представника Генерального Секретаря ООН, Верховний Комісар Віейра трагічно загинув у Багдаді внаслідок спланованої терористичної атаки Аль-Каїди. Після нього впродовж 2002-2003 рр. виконуючим обов'язки Верховного Комісара був також професійний дипломат ООН, з більш ніж 30-річним досвідом роботи в організації Бертран Рамчаран [8].

П'ятим Комісаром (2004 – 2008 рр.) було призначено Луїзу Арбур [9] з Канади, яка до того працювала Головним прокурором у міжнародних кримінальних трибуналах з колишньої Югославії та Руанди. Діяльність Комісара Арбур на посаді Верховного Комісара була досить зваженою і не претендувала на формат світового правозахисного лідерства.

Надалі ООН повернулася до стратегії призначення Комісара за покликанням при обранні на цю посаду представниці від Південної Африки тамільського походження Наванетхем Піллей [10]. Як юрист, зазнаючи дискримінації за часів апартеїду, Наві Піллей, тим не менш, стала першим правником неевро-

пейського походження в Південній Африці. У 1973 р. вона також стала захисником у справах політичних в'язнів, зокрема, захисником Нельсона Мандели. Після повалення режиму апартеїду Н. Піллей було призначено суддею Верховного суду Південної Африки. Далі вона перебувала на посаді судді Міжнародного кримінального суду та Президента Міжнародного кримінального суду з Руанди. Н. Піллей значною мірою підсилила незалежність та публічність посади Верховного Комісара ООН. Об'єктами її критики ставали уряди розвинених країн, наприклад, у зв'язку з триваючим конфліктом в Сирії, а також у випадку порушення Канадою права на мирний протест та свободу вираження поглядів. Позиція Верховного Комісара щодо недопущення бомбардування позицій Хамас у житлових кварталах сектора Газа викликала гостру відповідь з боку Конгресу США, в якій навіть йшлося про те, що «Раду з прав людини ООН не можна сприймати всерйоз як організацію з прав людини» [11].

У 2014 р. новообраним Комісаром став Зейд аль-Хуссейн [12], принц Йорданської хашимітської династії, у минулому постійний представник Йорданії в ООН та посол Йорданії в США. Те, що Зейд аль-Хуссейн обраний в умовах складної ситуації на Близькому Сході, погіршення становища в Іраку та триваючого конфлікту в Сирії, можна віднести до питання тактики розвитку посади Комісара.

Підводячи висновки щодо осіб, які обіймали посаду Верховного Комісара ООН з прав людини, можна відмітити, що дипломатичний досвід першого Верховного Комісара сприяв створенню інституційних рамок для діяльності цього органу на міжнародному рівні. В особі другого Верховного Комісара діяльність цього органу набрала більшої публічності та суттєвого змісту. На посилення його впливу на рівні міжнародних організацій, всередині ООН та на рівні держав-членів були спрямовані характеристики третього та четвертого Верховного Комісара. Особистості наступних Верховних Комісарів дозволяють організації перейти до оперативних завдань своєї діяльності.

Переходячи до порівняльного розгляду посади Комісара з прав людини Ради Європи, слід зазначити про наявність відмінностей вже у процедурі обрання. Асамблея обирає Комісара більшістю голосів із трьох кандидатів, що запропоновані Комітетом Міністрів. Цими кандидатами стають громадяни держав-членів, які є «видатними особами високого морального духу, визнані знавці в галузі прав людини, з глибокими переконаннями в цінностях Ради Європи та особистим авторитетом, необхідним для ефективного здійснення місії Комісара» [13].

Суттєво, що такий порядок виборів (за винятком кількості кандидатур) тотожний із вибором Генерального секретаря Ради Європи і відрізняється від процедури обрання інших осіб. Наприклад, обрання суддів Європейського суду та членів Комітету запобігання тортурам має прямо протилежну послідовність, тобто суб'єктом ініціативи виступає Парламентська Асамблея.

З питання відбору кандидатур Комітет Міністрів проводить засідання в звичайному закритому режимі. Фактично, роль Парламентської асамблеї у призначенні Комісара є лише погоджувальною. Така послідовність участі

двох органів у обранні Комісара не є випадковою. Можна припустити, що інша процедура, з Парламентською асамблеєю у ролі первісного джерела відбору кандидатур, мала б системний недолік, пов'язаний зі складністю відбору трьох кандидатур «визнаних знавців у галузі з прав людини» у режимі парламентського обговорення 47 делегаціями країн-членів. Таким чином, процедура вибору Комісара, що закріплена в Резолюції (99)50, достатньо збалансована.

Порівнюючи термін дії повноважень Верховного Комісара ООН та Комісара з прав людини Ради Європи, можна стверджувати, що використання коротшого терміну (який може бути продовжено) дозволяє ООН більшою мірою покладатися на усталену практику діяльності управління (апарату) Комісара, але в той же час оперативно реагувати на потреби часу, роблячи відповідні акценти за допомогою специфічних особистих можливостей очільника цього органу, оскільки досить короткий строк повноважень дозволяє проводити відповідну ротацію. У той же час, шестирічний невідновлюваний термін повноважень Комісара з прав людини Ради Європи надає цьому органу більшої незалежності, зокрема, у питанні розвитку та поширення власного бачення ситуації з правами людини, а також при встановленні зв'язків з іншими регіональними організаціями.

Щодо персоналій, які уособлювали Комісара з прав людини Ради Європи, першим з них став іспанець Альваро Хіль-Роблес, з офіційною французькою мовою спілкування, який був обраний у вересні 1999 р. та приступив до виконання функцій в жовтні 1999 р., а до того займав посаду Омбудсмена (*Defensor-del-Pueblo*) в Іспанії та працював професором права в Університеті Комплутенсе в Мадриді. Варто зазначити, що Комісар Роблес є відомим експертом у питаннях становлення інституту омбудсмена. Його книга «Парламентський контроль за адміністрацією (інститут омбудсмена)» видання 1981 р. є достатньо відомою та досі цитується у дисертаційних дослідженнях з цієї тематики.

Доречно навести власні міркування Комісара Роблеса щодо посади, яку він обіймав: «Ми опинилися на цьому місці не для того, щоб просто виконувати роботу, яку можуть виконати НУО, але для того, щоб вирішити проблеми, працюючи з урядами, а це, звісно, дипломатична робота. ... Отже, вона включає складне посередництво між проблемами, що їх порушують громадяни, між турботами урядів та способами вирішення цього. ... Комісар працює з урядами, представленими в Раді Європи, в контексті Ради Європи» [15].

Другим Комісаром став Томас Хаммарберг [14], шведський дипломат та відомий захисник прав людини, який приступив до виконання обов'язків у квітні 2006 р. До свого обрання Комісар Хаммарберг працював послом шведського уряду з гуманітарних питань, був Генеральним секретарем Міжнародної Амністії та регіональним радником Верховного комісара ООН з прав людини. Слід зазначити, що як очільник Міжнародної Амністії, Комісар Хаммарберг отримав Нобелівську премію миру 1977 р. Діяльність Комісара Хаммарберга розвинула практику цього органу з формального боку, як буде показано нижче, але головне, суттєво наповнила, а стосовно деяких функцій-

ональних повноважень – створила випадки їх першої фактичної реалізації. Другий Комісар зосереджувався на гострих викликах, наприклад, у ситуаціях збройних конфліктів, зробив досить багато для привернення уваги до питань прав людини через велику кількість інтерв'ю, виступів з промовами та лекціями. Особистий авторитет Комісара Хамарберга дозволяв йому не тільки отримувати доступ до місць конфлікту (в т.ч. військового), але й зустрічатися із лідерами держав, в яких відбуваються такі події.

Третій Комісар – нині діючий Нілс Муйжнієкс – приступив до виконання обов'язків з квітня 2012 р. [16]. У 1993 р. він отримав ступінь доктора філософії у галузі політичних наук університету Принстона із спеціалізацією щодо прав меншин, расизму та дискримінації. Він очолював окремий моніторинговий орган Ради Європи – Європейську Комісію із боротьби з расизмом та браком толерантності, з 2010 по 2012 рр. працював у виконавчих органах Латвії. Діяльність третього Комісара не є настільки ж просвітницькою, як його попередника, та не є дипломатичною тією мірою, як першого Комісара, але його діяльність привносить більше до розвитку співробітництва з іншими органами Ради Європи та регіональними міжнародними організаціями.

Хоча відбір, запрошення та «лобіювання» кандидатів на посаду Комісара знаходиться поза межами цієї статті, можна сказати, що у відборі кандидатів простежується певна стратегія. Так, першим Комісаром Ради Європи став дипломат, який до того обіймав посаду омбудсмена, впроваджуючи діяльність цього інституту в консервативних умовах Іспанії. Під час виборів другого Комісара акцент було зроблено на представниках післявоєнного покоління, які мають власне, неінституціолізоване та авторитетне бачення ситуації в сфері прав людини. Так, найближчою кандидатурою до Т. Хаммарберга у 2006 р. був М. Е. Новіцький [17], польський дисидент та правозахисник з видатним міжнародним досвідом. При обранні третього Комісара вибір йшов поміж більш молодих кандидатів з наявністю керівного досвіду у виконавчій гілці влади [18]. Наприклад, Франс Тіммерманс, найближча сильна кандидатура до обраного у 2012 р. Комісара Муйжнієкса, в тому ж році став міністром закордонних справ Данії та з листопада 2014 р. обійняв посаду Віце-президента Європейської комісії – Європейського комісара з питань кращого регулювання, міжінституційних відносин, верховенства права та основоположних свобод.

Інакше кажучи, кожного разу запропоновані на затвердження Парламентської Асамблеї Ради Європи кандидати мали однорідний досвід. Неможливо уявити, щоб кандидати на посаду Комісара 2006 р. були представлені поміж кандидатів на цю ж посаду 2012 р. і навпаки. Слід відмітити, що обрання Комісара Парламентською асамблеєю у кожному випадку мало конкурентний характер, з різницею у 10-20 % голосів між представленими кандидатурами.

Підводячи підсумки щодо осіб, які обіймали посаду Комісара з прав людини Ради Європи, можна зазначити, що значний досвід міжнародного співробітництва та дипломатичної роботи першого на цій посаді Альваро Хіль-Роблеса [14], його теоретичний та практичний досвід щодо становлення інституту омбудсмена заклав підвалини для наступної діяльності

цього органу. Ця діяльність набрала за термін повноважень Томаса Хаммарберга своєї форми, тобто визначеної документальної структури, а також значного гуманістичного змісту. Можна очікувати, що робота третього Комісара поліпшить якість зв'язків цього органу з урядами, регіональними та універсальними міжнародними організаціями.

Порівнюючи інститут Верховного Комісара ООН та Комісара з прав людини Ради Європи в персоніфікованому аспекті, слід підкреслити, що особистісні й експертні характеристики першого, другого та третього Комісарів Ради Європи багато в чому співпадають з тими ж перших трьох (у той самій послідовності) Верховних Комісарів ООН з прав людини. Ця обставина дозволяє говорити про те, що обрання кандидатів на такі посади відбувається з урахуванням стратегічних етапів розвитку цього органу. При цьому схожість стратегій розвитку простежується на прикладі обох з Комісарів. Також, враховуючи процедуру обрання, можна говорити про те, що джерелом ініціативи щодо обрання певної кандидатури є сама організація, а не окремі з її держав-членів (або їх групи). Таким чином, фактором, що впливає на діяльність міжнародних організацій, є не лише бачення ситуації в тій чи іншій сфері їх компетенції, але й наявність в організації стратегії власного розвитку.

Є підстави вважати, що стратегії розвитку міжнародних організацій не лише пов'язані із їх прагненням бути ефективно задіяними в питаннях існуючої компетенції по відношенню до держав-членів, але й з прагненням підсилити свій незалежний вплив по відношенню до держав-членів та інших міжнародних організацій регіонального та універсального рівня. У цьому сенсі, звичайно, міжнародні організації можна також розглядати як міжнародні корпоративні структури, які крім інтересів світової безпеки та привернення уваги до прав людини відстоюють інтереси власного розвитку.

З цього випливає, що особи, які беруть участь у процесі розвитку організацій, отримуючи відповідні посади, отримують і можливість зміни балансу сил всередині організації або в її зв'язках лише в тій мірі, в якій це є можливим на шляху стратегічного розвитку органу. Ці особи можуть у власний спосіб інтерпретувати мандат, але не можуть змінювати інституційні рамки, в яких здійснюються їх повноваження. У цьому сенсі їх погляди, їх досягнення, навіть їх життя стають складовими елементами інституту, який вони уособлюють. Цікавою є думка Х. Х. Коха про те, що кожний, хто виконував обов'язки інституційного лідера, такого як президент або ректор, приходить до висновку, що інституційний розвиток є найбільш позачасовою справою ніж будь-що з того, що може виконуватися лише як справа особиста [1, с. 54].

Підсумовуючи питання формування одноосібних органів як складової частини стратегій розвитку міжнародно-правових організацій, можна зробити такі висновки:

– обрання осіб на посади виконавчих органів міжнародних організацій пов'язане не з політичною (зовнішньою) стратегією, а із стратегією власного (внутрішнього) розвитку міжнародних організацій;

- міжнародні організації як незалежні корпоративні структури самостійно керують процесами стратегічного інституційного розвитку власних органів;
- на прикладі Верховного Комісара ООН та Комісара Ради Європи простежуються послідовні етапи підсилення окремих сторін діяльності органу за допомогою відбору певних кандидатур;
- стратегічне бачення розвитку окремого органу з боку організації має перевагу над персональними характеристиками кандидата.

Список літератури:

1. Weber Max. The Theory of Social and Economic Organisation / Max Weber.. – New York: The Free Press, 1964, 477 p.
2. Hongju Koh Harold. The UN High Commissioner for human rights: from the personal to the institutional / Koh Harold Hongju // The United Nations High Commissioner for Human Rights: Conscience for the World. – Koninklijke Brill NV, Lieden, The Netherlands. – 2014. – 398 pp.
3. Бенуа-Ромер Флоренц. Право Ради Європи, прямуючи до загальноєвропейського простору / Флоренц Бенуа-Ромер, Гайнріх Клебес ; пер. з англ. – К. : К.І.С., 2007. – 232 с.
4. Резолюція Генеральної Асамблеї ООН № A/RES/48/141 від 20.12.1993 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_709.
5. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/Ayala.aspx>.
6. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/Robinson.aspx>.
7. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/Vieira.aspx>.
8. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/Ramcharan.aspx>.
9. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/LouiseArbour.aspx>.
10. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/NaviPillay.aspx>.
11. Звернення Конгресу США до Верховного Комісара ООН з прав людини від 25.07.2014 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://israel.house.gov/sites/israel.house.gov/files/wysiwyg_uploaded/UN%20HRC%20Letter%20on%20Hamas%20Human%20Shields%20-%20FINAL%20SIGNATURES.pdf.
12. Біографія Верховного Комісара ООН з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ohchr.org/EN/AboutUs/Pages/HighCommissioner.aspx>.
13. Резолюція Комітету Міністрів щодо Комісара з прав людини Ради Європи № 99(50) від 07.05.1999 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=Decl-07.05.99/1&Language=lanEnglish&Ver=original&Site=COE&BackColorInternet=DBDCF2&BackColorIntranet=FDC864&BackColorLogged=FDC864>.
14. Біографії Комісарів Ради Європи з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.coe.int/en/web/commissioner/previous-commissioners>.
15. Інтерв'ю Комісара Ради Європи Альваро-Хиль Роблеса [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://web.archive.org/web/20120302130148/http://www.youtube.com/watch?v=6VIOqAgSV5A>.
16. Біографія Комісара з прав людини Ради Європи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.coe.int/en/web/commissioner/biography>.
17. Press release – AP016(2012) On election of Council of Europe Commissioner for Human Rights [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1899499>.
18. Press release – AP016(2012) On election of Council of Europe Commissioner for Human Rights [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=924499&Site=COE>.

Калмыков Т. А. Становление единых органов как составная часть стратегий развития международных организаций: сравнительно-персоналогический аспект.

Статья посвящена исследованию стратегий развития международными организациями собственных новосозданных органов. Приведен анализ стратегий развития на примере Верховного Комиссара ООН по правам человека и Комиссара по правам человека Совета Европы.

Ключевые слова: Верховный комиссар ООН по правам человека, Комиссар по правам человека Совета Европы.

Kalmykov T. O. Development of the individual agencies within international organizations: comparative-personological view.

Problem setting: *Personalized activity of individuals holding offices of individual organs in the structure of international organizations is an essential part of the activities of these organizations. Meanwhile, today legal science researches this problem mainly in the context of the development of separate branches of international law.*

Recent research and publications analysis: *From Max Weber, the development of individual organs was studied as a question how one transforms institutions that are led by high-profile individuals into institutions that have a life and energy of their own". Current international legal research in this regard provided by H. H. Koh, F. Benua-Romer, H. Klebes, R. Kicker and the others. There are no relevant Ukrainian legal studies on this issue today.*

Paper objective: *The purpose of the article is to review the issue on the example of a relatively new international bodies - the UN High Commissioner for Human Rights and the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe. The features of organs, crucial for the study are: the features of appointment (election) of candidate, term of his office and special activities scheduled for each of these positions.*

Paper main body: *Comparing the Institute of the High Commissioner and the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe in personological view, we note that the personal characteristics and expert practices of the first, second and third Council of Europe Commissioner largely matches with the same first three (in same order) United Nations High Commissioners for Human Rights. This fact suggests that the election of candidates for these positions is a part of strategic transformation of the body.*

There is a reason to believe that the strategy of the international organizations, not only related to their desire to be effectively involved in actions within their mandate, but also with the desire to increase their influence in comparison with the other international organizations on the regional and universal level. In this regard, international organizations may be considered as international corporate structures that, among the interests of global security and sustainable development pursue the interests of the development of themselves.

Conclusions of the research: - *Appointment of the defined persons for positions of executive bodies of international organizations not connected with the political (external) strategies, but the strategies of their own, internal, development;*

- *International organizations as corporate structures manage the process of strategic institutional development of their own bodies, independently;*

- *The case of the UN High Commissioner for Human Rights and the Council of Europe Commissioner for Human Rights shows the stages of strengthening the particular sides of the bodies through the process of the selection of candidates with certain characteristics;*

- *Strategic stage of the development of executive body is sufficient and prevail over personal characteristics of the candidate during elections.*

Key words: United Nations High Commissioner for Human Rights (UNHCHR), Council of Europe Commissioner for Human Rights (COECHR).

Надійшла до редколегії 14.05.2015 р.